

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2457/2019
15.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ... – ..., против туженог ББ из ... – ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 567/18 од 25.09.2018. године, у седници одржаној 15.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 567/18 од 25.09.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 567/18 од 25.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 567/18 од 25.09.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П 3225/13 од 21.03.2018. године, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете плати износ од 29.000,00 динара са законском затезном каматом од 05.11.2013. године до исплате и да се обавезе да му на име трошкова поступка плати износ од 103.500,00 динара, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради новог тумачења права.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају, предмет спора је накнада штете коју потражује тужилац од туженог, а на име сечења грана на тујама које се налазе близу међне линије између тужиоца и туженог. Сечу је извршио тужени и то гране које су прешле у двориште туженог преко међне линије и то 06.09.2013. године, тако што је те гране од тује орезао баштенским маказама. Тужилац сматра да је тиме дошло до оштећења предметних туја јер тужени није требао тако високо и претерано да сече гране јер то представља злоупотребу права. На такав начин умањео је естетику засађене оgrade. Тужени истиче да није ни могао да врши претерану сечу грана од туја из разлога што се на самој међној линији налази жичана ограда, а извршио је сечење грана туја до последње жичане оgrade. Тужилац му је одобрио да може да посече предметне гране, јер он није могао да уђе у двориште туженог због тога што су њих двојица у лошим односима. Сматра да је у свему поступио у складу са законом.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана нити за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Приликом одлучивања другостепени суд је правилно закључио да је првостепени суд правилно применио правна правила садржана у одредби члана 282. Српског грађанског законика.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.11.2013. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 29.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, сходно примени члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић